

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΤΛΑΓΟΙ»

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΑΗΛΙΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
Εβδομαδιαία έκδοση Του
Ιερού Ναού Αγίων Αποστόλων
Πέτρου & Παύλου
Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και
Πατριάρχου Γρηγορίου Ε'
Τηλ. 2108027738
E-mail : agioi.apostoloi@gmail.com
www.agioiapistoloi.gr

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2018 ΙΑ' ΛΟΥΚΑ

Αββακούμ προφήτου, Θεοφίλου οσίου, Μυρόωης μάρτυρος
Έτος 11^ο Τεύχος 505

«Η κραυγή του τυφλού της Ιεριχούς»

(Κωνσταντίνος Κορναράκης, Αναπληρωτής Καθηγητής
τμήματος Θεολογίας Ε.Κ.Π.Α)

Στην ευαγγελική περικοπή της ημέρας αυτής, παρακολουθούμε τον Κύριο σε μία από τις περιόδους του, η οποία έλαβε χώρα στην Ιεριχώ. Στην περιοδεία αυτή, όπως και σε κάθε άλλη περιοδεία του, τον ακολουθούσε πλήθος ανθρώπων, άλλοι από τους οποίους επειδή ενδιαφέρονταν

για τη διδασκαλία του, άλλοι επειδή είχαν περιέργεια για το πρόσωπό του αλλά και πολλοί άλλοι, οι οποίοι προσπαθούσαν να προσελκύσουν την προσοχή του διδασκάλου, ίσως ένα βλέμμα του, επιζητώντας μια ελάχιστη επαφή μαζί του για κάποιο λόγο παρηγοριάς, για τη θεραπεία κάποιου νοσήματος. Θα μπορούσαμε μάλιστα να φανταστούμε την εικόνα του Ιησού ανάμεσα στο πλήθος ή και να ακούσουμε την οχλοβοή του πλήθους που τον ακολουθούσε και που αναμφισβήτητα θα πλαισίωνε την παρουσία μίας τόσο σπουδαίας προσωπικότητας, όπως εκείνης του διδασκάλου.

Είναι ευνόητο ότι όλες εκείνες οι φωνές, οι διαγκωνισμοί, τα παρό-
πινα δημιουργούσαν μεγάλο θόρυβο, τον οποίο αντιλήφθηκε κάποιος
τυφλός που επαιτούσε στους δρόμους της Ιεριχούς και ζήτησε να πλη-
ροφορηθεί για το τι συνέβαινε γύρω του. Ενημερώθηκε λοιπόν ότι λίγο
πιο πέρα από εκείνον βάδιζε ο Ιησούς, πληροφορία που προκάλεσε τις
κραυγές του. Κραύγαζε στον Ιησού για να τον σώσει. Ο Ιησούς, ακούγο-
ντας τη φωνή ζήτησε να μάθει ποιος ήταν ο άνθρωπος εκείνος και τι
ζητούσε. Αφού ενημερώθηκε από τους μαθητές του, ο Κύριος πήγε κο-
ντά του, συζήτησε μαζί του και του χάρισε και πάλι τη δυνατότητα της
όρασης, καθιστώντας του σαφές ότι «τον είχε σώσει η πίστη του».

Μια κραυγή που υπερισχύει ανάμεσα στις κραυγές του πλήθους.

Αυτή είναι σε αδρές γραμμές η ευαγγελική διήγηση, η οποία όμως
με την απλότητά της εγείρει ένα ερμηνευτικό πρόβλημα. Τι σημαίνει το
ότι ο Χριστός άκουσε μέσα στην οχλαγωγία μια φωνή; Δεν είναι λίγο
οξύμωρο το γεγονός ότι ανάμεσα σε φωνές και διαμαρτυρίες, επευφη-
μίες αλλά και εκνευρισμό άκουσε μία κραυγή; Όταν όλοι κραύγαζαν, ο
Κύριος άκουσε μια «κραυγή»; Οπωσδήποτε ένας σκεπτόμενος άνθρω-
πος θα εκπλησσόταν, ωστόσο μια τέτοια περιγραφή δεν είναι σπάνια
στα ευαγγελικά κείμενα. Μπορούμε να θυμηθούμε την κραυγή της Χα-
ναναίας, τις κραυγές των λεπρών και βέβαια το άγγιγμα της αιμορρο-
ύσης γυναικός, η οποία θεραπεύτηκε αγγίζοντάς τον. Μάλιστα για την
περίπτωση εκείνη θα παρατηρούσε κάποιος ότι αφού τον απωθούσε τό-
σος κόσμος, πώς εκείνος ρώτησε «ποιος τον άγγιξε»; Με βάση λοιπόν
τις πιο πάνω περιπτώσεις, μια αρχική διαπίστωση θα μπορούσε να είναι
το ότι ο διδάσκαλος, παρά την ασφυκτική παρουσία του όχλου, φροντί-
ζει να προβάλλει τη σημασία του ανθρώπινου προσώπου, εξατομικεύο-
ντας τις ανάγκες του ανθρώπου.

Για να αντιληφθούμε όμως το ποιμαντικό αυτό έργο του Χριστού
χρειάζεται να κατανοήσουμε την αιτία που προκαλεί την προσοχή του.
Με αφορμή λοιπόν την ευαγγελική περικοπή που εξετάζουμε θα μπο-
ρούσαμε να εστιάσουμε το ενδιαφέρον της παραβολής μας στο θέμα
της κραυγής.

Η ποιότητα της κραυγής που ελκύει το έλεος του Θεού.

Τι ορίζουμε ως κραυγή; Συνήθως τη δυνατή εκείνη φωνή δια της
οποίας εκδηλώνεται ψυχική ένταση. Κραυγάζουν πολλοί. Σε συλλογικό

επίπεδο (ας θυμηθούμε τους φιλάθλους στο γήπεδο ή τους οπαδούς ενός πολιτικού κόμματος), αλλά και σε διαπροσωπικό επίπεδο. Αν και συνήθως προκαλεί θόρυβο, εντούτοις έστω και με αρνητικό τρόπο, η κραυγή δεν χάνει την ιδιότητα μιας μορφής επικοινωνίας, ή ενός τρόπου αναφοράς. Ποια κραυγή όμως προσελκύει την προσοχή του Κυρίου; Ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος μας βοηθά με τη σκέψη του να κατανοήσουμε ποια είναι η αυθεντική κραυγή. Κατά τον ι. πατέρα, για να κατανοήσει ο άνθρωπος ποια κραυγή εισακούεται από τον Κύριο, αρκεί να σκεφθεί από τον καθημερινό του βίο τι συμβαίνει όταν κραυγάζει για κάτι με όλη του τη δύναμη. Αναφέρει λοιπόν ότι, κατά τον ίδιο τρόπο που κάποιος κραυγάζοντας δυνατά αισθάνεται ότι μαζί με τη φωνή «αδειάζει» ο ίδιος από την πνοή του, έτσι και εκείνος που κραυγάζει στον Κύριο χωρίς να χρησιμοποιεί τα χείλη του, αλλά την καρδιά του, αδειάζει από κάποια εσωτερική δυσκολία ή κάποιο καταπιεστικό προβληματισμό. Δηλαδή, εκείνη που κραυγάζει είναι η καρδιά και όχι τα χείλη. Όσο περισσότερο κραυγάζει η καρδιά προς τον Κύριο τόσο εκείνος γίνεται μόνη μέριμνά της, τόσο ο νους αδειάζει από τις μέριμνες που τον απασχολούν και στρέφεται μέσα στον άνθρωπο, και τότε ο άνθρωπος προσανατολίζεται στο κύριο μέλημά του, δηλαδή το θέλημα του Θεού.

Ο άγιος Ιωάννης, με τις συχνές αναφορές του στα προβλήματα της υπάρξεως, μας υπενθυμίζει ότι αρκεί κάποιος να μελετήσει τους Ψαλμούς για να αντιληφθεί πόσες φορές συναντάται το ρήμα «κράζω», και έτσι να διαπιστώσει πόσο συχνά ο άνθρωπος έχει την ανάγκη να κραυγάσει προς τον Κύριο. Κατά τον ι. πατέρα, παρατηρώντας την ανθρώπινη κραυγή στους Ψαλμούς πρέπει να έχουμε κατά νου ότι όταν ο άνθρωπος κραυγάζει, για να τον ακούσει ο Κύριος, πρέπει να διακρίνεται η κραυγή του από ορισμένα χαρακτηριστικά ένα από τα οποία είναι το πάθος, η προθυμία που λέει ο άγιος Ιωάννης ή άλλως η δύναμη της διάνοιας. Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να υπάρχει φλεγόμενος ζήλος που θα προκαλέσει το έλεος του Κυρίου, διότι στην περίπτωση αυτή σημαίνει ότι ο άνθρωπος κραυγάζει με όλη του την καρδιά.

Ένα άλλο θεμελιώδες χαρακτηριστικό είναι το στοιχείο των δακρύων. Έκουσα του κλαυθμού της φωνής σου, καταθέτει ο ψαλμωδός, δηλαδή της ψυχής σου ερμηνεύει ο ι. Χρυσόστομος. Εισακούει ο Κύριος τις ψυχές εκείνων που θρηνούν. Οπωσδήποτε είναι σημαντικά τα δάκρυα των οφθαλμών, αλλά τα δάκρυα αυτά πρέπει να εκπηγάζουν από

τον θρήνο της ψυχής . Αυτός ο θρήνος είναι αυθεντικός και γνήσιος γιατί προσδιορίζει την κραυγή της πραγματικής ανάγκης του ανθρώπου, δηλαδή τη νοσταλγία του χαμένου παραδείσου. Τέλος, ο άγιος θυμάται τον Ψαλμό εκείνο που αναφέρει ότι ο Θεός, «ουκ επελάθετο της φωνής των πενήτων». Ο Κύριος εισακούει εκείνους οι οποίοι είναι πτωχοί τω πνεύματι δηλαδή οι συντετριμμένοι από αγάπη προς τον Κύριο, των οποίων η καρδιά έγινε ταπεινή για να μπορεί να ακουστεί, γιατί η κραυγή προς τον Κύριο ακούγεται μόνο όταν πηγάζει από το βάθος της ταπείνωσης.

Μια διαχρονική παθολογία κραυγής.

Πάντοτε ο άνθρωπος κραύγαζε προς τον Θεό. Αλλά και σήμερα πολλοί άνθρωποι κραυγάζουν προς τον Κύριο, καθώς αισθάνονται ότι ασφυκτιούν από τον σύγχρονο τρόπο ζωής καθώς προκύπτουν περίπλοκες ανάγκες και προβλήματα πάνω σε θέματα επιβίωσης και υγείας και κυρίως δοκιμασιών της υπάρξεως. Φαίνεται όμως πως η κραυγή του σύγχρονου ανθρώπου διακρίνεται από μια διαχρονική παθολογία. Δεν είναι η κραυγή της ταπείνωσης και του κλάματος της ψυχής, αλλά η κραυγή του θυμού γιατί ο Κύριος αδίκησε τον άνθρωπο. Είναι η κραυγή της αίσθησης της αδικίας, όπως εκφράζεται από το διαχρονικό ερώτημα, «γιατί ο Κύριος επέτρεψε να μου συμβεί αυτή η συμφορά αν και εγώ ήμουν απέναντι του εντάξει»; Έτσι, η κραυγή αυτή είναι συχνά «ακάθαρτη» γιατί είναι γεμάτη από θυμό και αγριότητα, υστεροβουλία και διάθεση συναλλαγής και θεοδικίας. Ίσως διότι η πίστη του ανθρώπου είναι πολύ αδύνατη «για να τον σώσει» , αδυναμία που διαπιστώνεται στο ότι δεν αντέχει τη δικαιοσύνη του Θεού. Τότε όμως πώς θα ακουστεί η κραυγή του αφού βγαίνει από τα χείλη και όχι από την καρδιά;

Είναι λοιπόν γόνιμη η ευαγγελική αυτή περικοπή του ευαγγελιστή Λουκά, διότι μπορεί να αποτελέσει αφορμή σπουδής στη σημασία της κραυγής. Σύμφωνα με τα πιο πάνω, ο σύγχρονος άνθρωπος μπορεί να διδαχθεί από τον φτωχό και εξαθλιωμένο τυφλό της Ιεριχούς πώς πρέπει να κραυγάζει, ώστε η κραυγή του να μην προκαλεί απλώς θόρυβο, αλλά να είναι φωνή δακρύων, ταπείνωσης και εμπιστοσύνης προς τον Κύριο.